

Karel Funk

ESOTERNÍ POZADÍ VSTUPU KOMUNISMU NA EVROPSKOU SCÉNU

Zasadme si vstup komunistické ideologie a praxe do esoternějších souvislostí. Na lidstvo působí troje negativní vlivy: ahrimanské, luciferské (o těch se píše dost, i na těchto webových stránkách), a zejména v posledních staletích ještě soradtické. Co to je? Každé těleso našeho slunečního systému má síly dobré i zlé. Ty působí na naše tři články: na tělo astrální (cítivé, pociťující) – zde jsou momentální nárazové vlny citových vznětů. Na tělo éterické (životní, povahové) – zde přecházejí nárazové vlny do trvalejšího otisku v podobě vlastností, temperamentů. A konečně na naše Já. To souvisí s rozvojem uvědomujícího se sebe-vědomí, zejména v posledních staletích. Dnešní lidstvo má či mělo by mít plněji rozvinuté jástevní vědomí – zodpovědnost, sebepoznání, sebekontrolu, sebevládu. Co vzchází z našeho Já je buď vědomé dobro, nebo vědomé, záměrné, inteligentní zlo (oproti dávným dobám, kdy zlo se vybíjelo jen citovými vzněty nebo ne dost uvědomovanými povahovými rysy).

A právě na zlo našeho Já mohou dnes působit (podněcovat ho) síly Soradta a jeho pluků. Je to arcidémon Slunce – tedy protipól slunečních sil lásky, moudrosti a vůle. I bouře na Slunci a jejich negativní vlivy působí z neviditelné úrovně soradtické mocnosti. Uvažujme ještě dál. Slunce jako nejvyšší centrum všeho bytí a života, světla, vědomí, souvisí s naším Já. Já, podobně jako Slunce, činí vše jasným, přehledným. Zde můžeme dosahovat výšin bdělého vědomí – ať už směrem k Dobru, nebo ke Zlu. Soradtické mocnosti tedy poskytují inspirace k vysokému zlu, které je lidským Já uplatňováno již vědomě, tedy i promyšleně, s plnou inteligencí a v nebyvalém rozsahu (oproti vznětům vášní, pocitů, povahových nedostatků, které panovaly odedávna). Nositeli takového zla mohou být dnes i myslitelé, tím je ono zlo mocnější.

A jak se soradtické zlo projevuje ve světě poslední doby? Nejmocněji v nejpustošivějších vlnách masového světového zla, jakými byly obě totality. Ta první trvala řádově roky, druhá desetiletí, a její dozvuky budou ještě dlouho doznívat. Oba socialismy, hnědý i rudý, se vyznačovaly vědomým, inteligentním, ba zdánlivě vědeckým ideovým podkladem. Tím byly strašlivější. Byly vedeny z vědomého Já jejich strůjců.

Čím Marx oslovil davy, na rozdíl od jiných filosofů, kteří byli srozumitelní jen užším elitním zájemcům? Vyjdeme z toho, že Marx byl bezskrupulózní zločinec a zakomplexovaný neúspěšný kapitalista, podporovaný skoro celý život Engelsem. Podle Steinerovy analýzy umožnila jeho rychlou popularitu dosud nevídaná kombinace tří faktorů: Zaprvé schopnosti se mistrně pohybovat ve filosofických pojmech a kategoriích a pracovat s nimi; zde byl srovnatelný třeba i s Hegelem. Druhým rysem je, že na rozdíl od ostatních filosofů podal vše srozumitelnou lidovou řečí, i když šlo o rafinované manipulace s pojmy jako spravedlnost, třída, rovnost atd., a zatřetí to vše použil (zneužil) k podnícení těch nejnižších pudů a vášní, doutnajících v lidstvu, zejména v proletariátu, dosud bez jakékoliv filosofické opory. Zatímco dosavadní filosofové se snažili, každý po svém, dobrat se pravdy a morálních východisek a poznávat nějakým způsobem vyšší řízení a smysl člověka na zemi, Marx šel opačně: vyšší řízení popřel, nahradil ho ideou revoluce, morální východiska označil za buržoasní a náboženský výmysl, a pravdu nastolil pouze tu ateistickou, jdoucí do hmoty a postavenou na nenávisti. Jako smršť převrátil celou filosofii opačným směrem - od směřování nahoru, k pyšnému a agresivnímu pádu dolů. V tomto smyslu nešlo u Marxe o skutečnou filosofii (filo-sofia znamená láska k moudrosti), ale jen o její imitaci, masku, byť jakkoli důmyslnou. Podchytil a využil tak "vědecky" egoismus, ješitnost a další pudy nevzdělaného davu, který najednou dostal do ruky srozumitelnou ideologii, využitelnou (zdánlivě) ve svůj prospěch, i s praktickými návody na revoluční násilí. Materialismus povýšil na "základnu".

Filosofie tím byla poprvé v dějinách zcela otevřeně a programově stržena do přímých služeb odbojných, protibožských duchovních sil. Onu agresi vyjádřil potenciálně i v 11. ze 13 Tezí o Feuerbachovi: „Filosofové svět dosud jen vykládali. My jej chceme změnit.“ Změnili. Zaštitil ba zdůvodnil nenávisť falešnou a předstíranou spravedlností. Bylo to nejzvrůdnější a nejtragičtější zneužití intelektu a slova v dosavadních dějinách. Základní charakteristikou jeho filosofie je protibožský, odbojný názor, a v ekonomice je základem dějinného klamu demagogická šalba 1. dílu Kapitálu.

K tomu ještě trochu z málo známé historie. Současný spirituální badatel S. O. Prokofjev o tom napsal: „Bolševici... počali v Rusku strašný, sedmdesátiletý experiment umělého a násilného zavádění absolutně zahrmanizované duše vědomé... Tito lidé a jejich ideje tvořili nejvyšší myslitelný protiklad k bytostné podstatě a k úkolům ruské /slovanské/ národní duše.“ Podobně napsal R. Steiner po bolševickém převratu: “Ještě nikdy se nesrazily větší protiklady než duše evropského Východu a protilidský trockismus a leninismus.“

Již v roce 1890 se v „duchovních kruzích západní Evropy vědělo, že slovanská říše na východě bude sloužit jako území pro ještě nevyzkoušenou formu sociálního života.“ - (britský týdeník Truth v článku Císařův sen). V Londýně vyšly roku 1894 přednášky C. G. Harrisona o okultním vědění, theosofii a katolictví. Podle autora čeká lidstvo hospodářsko-socialistický experiment. Zatímco v rozvinutější západní Evropě by narazil na větší potíže, prostý slovanský charakter dovolí realizovat tyto socialisticko-hospodářské pokusy. Ze strany asijského východu napomáhala okultním i zevním způsobem rozšíření marx-lenismu v Rusku část tibetských mistrů - tzv. bratrstva levé ruky - kterým šlo o podporu jakéhokoliv hnutí, které by napomohlo vymýcení křesťanství z vývoje lidstva. Západní země se po rozšíření marxismu snažily napomoci odklonění tohoto tragického experimentu co nejdříve, aby je nezasáhl a nenapáchal tam tolik škod, jak se dalo. Stačí si připomenout, jak byl Lenin se čtyřiceti revolucionáři pohotově odeslán ze švýcarského pobytu v zaplombovaném vagonu s pomocí vrchního velení německé armády zpět do Ruska, aby zde urychlil a prohloubil všeobecný rozvrat a destrukci. Nechal jej převést Ludendorff, který se později podílel s Hitlerem na fašistickém puči.

Krom tohoto uvedeného záměru mělo Německo samozřejmě zájem na rozvratu Ruska, aby ho vyřadilo jako protivníka z bojů 1. světové války, což se podařilo a bolševici uzavřeli s Německem separátní mír. Německo poslalo bolševikům k získání a posílení jejich moci obrovské bohatství ve zlatých prutech a mnoho zbraní včetně tří ponorek, německé banky věnovaly bolševikům 50 milionů zlatých rublů s cílem, aby ruský rozvrat ulevil německé frontě. Ale byly i skrytější cíle už od roku 1915. **Destruktivní marxistický experiment měl mít uvolněnou cestu do slovanských zemí,** podle Britů a Germánů tehdy zaostalých a stojících spíše mimo těžiště evropského dění. To napomohlo, aby divý víchř soradtických mocností ovládl zejména prostřednictvím intelektuálně zdatného a zároveň asijsky krutého Lenina evropský východ a část Asie. Onen intenzivní sklon Rusů k náboženství byl mistrně využit, aby se pro ně stal brzy hnací silou pro nadšení z klamných idejí socialismu. Ty se staly na tři čtvrtě století jakýmsi pseudonáboženstvím.

A jak bylo vymýceno náboženské cítění na ruském venkově? Rusové intenzivně prožívali nebeské síly působící skrze posvátnost Země. Vskrytu vycit'ovali posvátnost zemské Duše, sjednocené s Kristem. Bylo to základ jejich náboženství. Skrze lásku k zemi, k půdě přijímali inspirace k největší duševní čistotě. Celou krajinu (svou půdu) nazývalinkrajinou svatě Sofie a vyjadřovali tím, že se jejich vztah k zemi podobá jaksí vztahu k zrcadlu, které zrcadlí tajemství nebeského světa, moudrost duchovního kosmu samého.

Podle Prokofjeva není náhodně veleben v četných ruských hrdinských zpěvech země jako "sestra boží matky", sestra nebeské Sofie. Proto když se chtěl ruský člověk se svou duší pozvednout k vysokému (duchovnímu) světu, nezvedal svou hlavu hrdě k nebi, nýbrž naopak se pokorně skláněl k zemi nebo přinejmenším klopal oči. Gesto pokory, odevzdanosti bylo pro ruského

člověka zvláště charakteristické. Právě tak dovedl, když naplňovaly jeho hrud' starosti, zoufalství nebo radost padnout k zemi "na hrud' Matky země", jak se mezi lidem říkalo, a plakat nebo se smát, svěřuje se jí doslova a skrze ni celému vyššímu světu nebes, jej zkoušejícímu, šeptaje svou starost a svou bolest, dovedl takto hledat útěchu, podporu nebo moudrou radu, především ale čerpat ze spojení s ní mravní a náboženské síly. Dostojevskij popisuje v románu "Bratři Karamazovi" scénu, kdy Aljoša se vrhá na zemi, aby jí otevřel své přeplněné srdce.

Takto vypadala ruská religiozita, tak jedinečně a působivě zpracovávaná v ruské literatuře, poezii, malířství i hudbě, v dobách před nástupem bolševismu. Jejím nositelem bylo hlavně rolnictvo, které tvořilo počátkem 20. století asi 80 % ruského obyvatelstva. V letech po říjnové revoluci bylo 10 milionů rolníků bolševiky povražděno. Došlo však ještě k něčemu velmi závažnému, co bude mít pro ruské obyvatelstvo těžké důsledky ještě nejméně jedno století. Ruská religiozita zmizela zejména v důsledku toho, že jedním z prvních opatření bolševici důsledně zničili zřízení vesnických společenství a začali s tak zvanou kolektivizací nebo jinak řečeno přímo s fyzickým ničením nebo deportací pracovitějších vrstev venkovského obyvatelstva do vzdálených a neúrodných oblastí. Těmito zločinnými opatřeními jakož i plným státním ujařmením v sovchozech a kolchozech všech rolníků, kteří zůstali na starých místech, bolševici vyvrátili v nejkratší době z kořene spojení ruských rolníků se zemí a to mělo za následek, že vysokou měrou zmizelo v národě vědomí o Kristu, které vzniká stykem se zemí, nebo přesněji řečeno, vědomí o Kristu se stáhlo do skrytých hlubin duše, do nejnuitnějších záhybů srdce a to pak umožnilo, že v hlavě mohl vládnout chaos nové ideologie.

Uvědomme si, jak silný odraz mělo toto bolševické řádění i v našich zemích, jak silně pocítujeme dodnes, aniž už o tom víme, zpřetrhání vztahu k půdě. Hlavní kořen i dnešních problémů v zemědělství lze spatřovat v násilné kolektivizaci našeho zemědělství, kde, jako všude za socialismu, se ničí to, co je ničí.

Kristův impuls, žijící vskrytu kdesi na dně ruského srdce, zůstává i přes zevní bouře zloby a násilí neporušen, avšak ruská hlava byla silně poškozena. Bylo vymýceno to, o co se v dávných dobách obohatila pod vlivem spolužití s germánskými kmeny: cítění srdce, zvědomované a procházející hlavou. Toto pomohli vypěstovat v prvních dobách Germáni.

Zatímco u Slovanů byla silnější duše citivá než já, u Germánů převládalo působení já nad duší citivou. Pro svůj správný vývoj potřebovali tedy Slované zesílení já ve svých duších. Vnější pomoc k tomu jim tedy poskytla blízkost, ba někdejší mísení s národem germánským, který disponoval přebytkem sil já. Smíšená krev dala i fyzický základ k silnějšímu vývoji individuálního já již v 1. tisíciletí. I podle Solovjeva byly v pohanském starověku slovanské a germánské kmeny velmi podobné co do náboženských pojmů, jejich charakteru a mravů. Nebyly rozdíly mezi uctíváním Peruna nebo Thora. Germáni však brzy rozvíjeli já nejen v duši citivé, ale i v duši rozumové a vědomé. Já u nich tedy bylo rozvíjeno skrze všechny tři duševní články, zatímco u Východoevropanů se po řadu staletí síly já projevovaly převážně jen skrze duši citivou.

Po roce 1917 rychle vymizelo u Východoevropanů jasné vědomí o přítomnosti Kristova impulsu v jejich duši, neboť toto vědomí přestalo být udržováno bezprostředním vztahem k zemi. Vymizelo vědomí srdce, které bylo reflektováno hlavou. To mělo podle Prokofjeva za následek, že máme dnes ve Východní Evropě co činit s lidmi, kteří sice nesou Kristův impuls tak jako dříve ve svém srdci, tento však již nestoupá do jejich hlavy, která je místo toho naplněna dalekosáhle nejrůznějšími ahrimansko-luciferskými impulsy. Proto by mělo být po pádu komunismu nejbližším cílem pro ruský národ, aby dal do pořádku správný vztah mezi hlavou a srdcem, aby mohl Kristův impuls vystupovat se silami srdce k hlavě, aby tak v ní opět budil vědomí o Kristu, nyní ale v úplně jiné formě, která je přiměřená současné epoše duše vědomé. A proto nepostačí, aby se lidé opět obraceli k zemi a stávali se rolníky, to znamená, aby se uměle vraceli k zevní situaci na počátku našeho století.

Dlouhým vývojem budou hledány nové cesty, cesty vědomého pronikání k duševnímu elementu, který žije v člověku od mystéria Golgoty. Spirituálním světovým myšlenkám, které do člověka mohou zvenčí vnikat, musí jít vstříc vědomá lidská vůle. Vzájemné pronikání, křížování

své čisté aktivní vůle se světovými myšlenkami způsobuje dynamické jiskření vědomí a činu. Člověk pak odráží zrcadlení duchovního světla od země svou spiritualizovanou vůlí. Správnou koncentrací a meditací se tak prožívá Kristovo působení vědomě jak ve své duši, tak v přírodě.

Podle Prokofjeva bude pomalý a namáhavý proces osvobozování se od vnějších i vnitřních následků vlády komunistů v Rusku trvat přibližně sto let. Opět začne Rusko nalézat na duchovní rovině samo sebe po dalších dvou a půl staletích. Ona revoluční pýcha a agrese ("...dejme se na pochod... my ničím nejsme, buďme vším..."), jdoucí až ke snaze o všeobecné ovládnutí lidských duší, explodovala z Ruska i k dalšímu Slovanstvu. Protože i naše země měla s Ruskem společnou oficiální a násilně vymáhanou a šířenou ideologii, navozující i podobné poměry, vlády, ateismus, státní terorismus, ba do jisté míry i společné dějiny, nebude vymanění se z těchto destruktí, hlavně na úrovni myšlení, snadné ani u nás. Naše niterná konstituce je sice odlišná od ruské, byla však též silně poničena a infikována vtažením do ruských poměrů a vzorů. I naši špičkoví komunističtí aktéři a mnozí jejich aktivní pohůnci na nižších stranických úrovních byli plně účastni onoho agresivního revolučního běsnění, které bylo podloženo jástevní pýchou a agresí démona soradtismu. Ve zředěné podobě dodnes přetrvávají jejich klamy v myslích mnoha lidí ve falešném levicovém tíhnutí (pod falešnou a naivní záminkou spravedlnosti, která je však touto cestou neuskutečnitelná).

A dnešek? Zatímco donedávna byly nositeli nějaké zruďné ideologie a z ní plynoucí praxe státní režimy, dnes není zlo neseno jednotnou kolektivní ideologií, ale jedinci. Plochy někdejšího jednotného zla, jehož jsme byli buď aktéry nebo oběťmi, často obojím, se atomizují do našich individuí. Můžeme si stěžovat už jen na sebe. Je to další a zatím nejtěžší zkouška jednotlivců, aby si za podmínek svobody k dobru i ke zlu vybrali s plnou osobní odpovědností. To vše s infikací a zátěží ideologie a praxe socialismu.

Jedním z předpokladů postupného vymaňování z tohoto marasmu minulosti je hlubší poznávání všeho, co jsme do sebe nechali jako národ, ale hlavně jako jedinci zanášet v poměrech oněch pěti desetiletí obou totalit, i jak to modifikovaně pokračuje za dnešních poměrů individuální svobody k dobru i ke zlu.